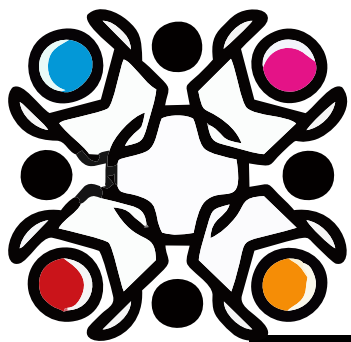




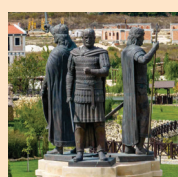
Красиво ВЕТРИНО

• Брой 14 • 16 стр. • формат А3 • цена: 0 лева • 26.10.2022 г.



ЕДНО Е ДА ИСКАШ,
ДРУГО - ДА МОЖЕШ...

страница 6,7



Защо нова, защо
надежда, защо създа-
вате рубриката?

страница 8



Човек се развива
при подходящи
условия и среда

страница 9, 10



Библиотека:
„Ще се срещнем
на върха“

страница 16

ЗА ХОРАТА И МЕДИИТЕ



Много години съм живял с определени вярвания като:

- Полицията е тук, за да пази хората от престъпността.
- Държавата се грижи за хората.
- „Демократичният“ свят е добрият.
- Спазвай закона и това ти гарантира добър живот.
- Медиите отразяват действителните събития.

В бъдещи статии ще обърна внимание на всяко едно от тези мои вярвания, но сега ще разгледам само последното – че медиите отразяват действителни събития. Много е странно, но от години знам, че не е така и въпреки всичко поглеждам някой път към новините. Веднага щом ги прочета, усещам как ми влияят. Знам, че са лъжовни, но въпреки всичко проникват в мен и това е следствие от вкорененото вярване. Толкова е силно, че ми е трудно да го променя и единственият начин да се откъсна от влиянието на новините е изцяло да спра да ги гледам. Това е и причината да нямам телевизор у дома.

продължава на страница 2

● АКТУАЛНО

КРАЯТ НА ИСТОРИЯТА?

Светът винаги е бил шарено място. Историята му е всичко друго, освен скучна. По някое време – трагична, понякога – величава, зависи от лидерите му.

Днес лидерите са кът. Европейските и особено българските политици от последните десетилетия са с прогресивно ниско качество. Те не са по-добрата част на човечеството. Те дори не са по-умната му част.

продължава на страница 3



ЗА ХОРАТА И МЕДИИТЕ

продължава от стр. 1

ОТДАВНА СЪМ СЕ ОТКАЗАЛ ДА ПЛАЩАМ НА НЯКОГО, ЧИЯТО ЦЕЛ Е ДА МИ ПРОКАРА СВОЕТО ВИЖДАНЕ ЗА СВЕТА, А НЕ ДА МИ ОТРАЗИ СТАВАЩОТО ТАМ.

И това не е само при мен. Аз съм човек със силна воля и ясно осъзнавам какво искам и какво трябва да направя, но при повечето хора медиите влияят по-силно от наркотик. Мой приятел, който е адвокат, се смята за интелигентен човек. Търси критичното мислене, стреми се да чете и разсъждава, но е 100% пристрастен към информацията, която получава от медиите. Облъчването от екрана го прави бледо копие на човек, който се интересува само да си налее чаша алкохол, когато свърши денят, за да може да приеме този „ужасен“ свят, и няколко пъти в годината да отиде на почивка, за да може да си почине малко от стреса, в който е принуден да живее. Говорил съм с него и сме стигали до заключението, че няма нищо истинско в медиите, бил е съгласен с мен и въпреки всичко, когато се прибере, ще си включи телевизора, ще прочете анализ от „реномиран“ журналист и ще си формира мислене, което го осъжда да живее жалък и празен живот. Когато съм го питал защо гледа телевизия, след като знае, че лъжат, той ми отговаря: „Все пак трябва да съм информиран“.

И ТУК Е ВАЖНО ДА ЗНАЕМ С КАКВО СМЕ ИНФОРМИРАНИ.

Още когато вярвах, че медиите са честни спрямо своите читатели, имаше определени издания, които четях и се възхищавах на хората, за които пишеше в тях. Вярвах, че тези хора са най-заслужилите, най-умните и най-действените сред нас. Всяка тяхна дума беше закон за мен и се стараех да изпълнявам безпрекословно препоръките им. Това продължи дълго време, докато един ден при мен не дойдоха от списание „Форбс“. Международно признато издание, което пише за икономика, проспериращи бизнеси и умели предприемачи. Да си на корицата му, означава, че си изключителен бизнесмен. Посрещнах представителите на „Форбс“ с голямо уважение и от дума на дума разбрах, че

МОГА ДА СЪМ НА КОРИЦАТА СРЕЩУ 25 000 ЛЕВА.

Да си призная – бях потресен! Оказа се, че за определена сума пари мога да бъда там, където си мислех, че човек попада само по заслуги. Трябваша ми няколко дни, за да осмисля това, което ми казаха на тази среща. Описаното в световноизвестното списание не беше отразяване на действителността, а се оказа платена реклама на хора, които имат желание и могат да си го позволят. Запитах се какъв е смисълът да си на корицата на списанието, след като всички, които са били там, плюс техни приятели, плюс други, на които са предложили да бъдат там, знаят, че това не е истинско, и ти си просто поредният клоун, който си е платил да бъде там. Това беше тогава, когато още не осъзнавах силата на медиите. Оказа се, че дори да кажа на целия свят за тази чутовна измама, никой няма да ме чуе и да иска да повярва, защото ще трябва да си признае, че живее в свят, който няма нищо общо с това, което ни представят. Ако човек си го признае и няма алтернатива – или трябва да се примири, или да изгради нещо, на което може да се вярва.

Няколко месеца по-късно попаднах на награждаване на хора, които участваха в класация „30 от 30“. Не съм сигурен дали беше на същото издание. Бях поканен там от мой познат, на когото му връчваха грамота като един от наградените. Бях много щастлив, че моят познат е удостоен с тази чест и с интерес наблюдавах и другите 29 млади хора, които бяха наградени. В този момент до мен се приближи известен български водещ, когото познавах от друго събитие, и ме попита дали искам и аз догодина да съм награден, че дори и да съм най-добрият. Погледнах го и се усмихнах, като му споделих, че съм по-близо до четиридесетте години, отколкото до тридесетте, и не мога да участвам в тази класация, а и не мога да бъда сигурен дали ще съм заслужил, така че и да искам, няма как да съм там. Той ми каза, че имало и „40 от 40“ и срещу 5000 лева може да направи така, че да е сигурно попадането ми там. Изглеждах го учудено, защото като известна публична личност този човек всеки ден проповядваше етика и морал, а току-що с такава лекота ми сподели, че

МОГА ДА ИЗЛЪЖА АУДИТОРИЯТА САМО СРЕЩУ 5000 ЛЕВА.

Изпитах съжаление към него, както и към удостоените с честта да бъдат призьори в тази класация. Сигурно не всички са си платили и някои здраво са работили, за да бъдат там, но това, което ми каза водещият, ме накара да не вярвам на тази класация и още повече да не чета това издание. Няколко години след това имаш сблъсък с вестник „Капитал“ и цялата плеяда издания около тях като „Дневник“, „Медиапул“, „Свободна Европа“, „Дойче Веле“, „Клуб Z“, „Площад Славейков“ и много други подобни. Сблъсъците ми с тях продължават четири поредни години и през това време видях как открито лъжат с цел задоволяване интересите на тези, които ги финансират. В същото време съм имал сблъсъци с Нова телевизия, Би Ти Ви и други големи медии, които не търсеха отразяване на случващото се, а търсеха резултат, който им беше зададен от собствениците на тези медии.

продължава на страница 3



● ТЕМА НА БРОЯ- продължава от страница 2

ЗА ХОРАТА И МЕДИИТЕ



продължава от стр. 2

Всичките тези събития ме накараха тотално да променя гледната си точка за медиите и да търся алтернативни начини да се информирам за случващото се в България и в света. Намерих такива и с учудване установих, че има много, които са разкрили истината като мен и разобличават лъжите, които бълваха медиите, но липсват такива, които да отразяват истински добрите случки и системи, които цялостно променят живота ни в добра посока. Повечето се бяха насочили към вкарване на личности в неработещата система, за да я оправят, което обаче е невъзможна задача за изпълнение, защото самата тя е направена да покорява хората. Всичко, което пишеха, беше свързано с техните осъзнавания и борбите, които водеха за вход в системата. Тогава реших да създам място от нулата, където хората, които искат общност, принос, съзидание и просперитет, да имат възможност да се трудят в тази посока и да са сигурни, че резултатът от усилията им ще се запази. Така беше поставено началото на Исторически парк, на новия живот на село Неофит Рилски и община Ветрино. Така се роди и изданието „Красиво Ветрино“, което да отразява събитията, които се случват тук в борбата за създаване на най-прекрасното място за живот на света, място за доблестни хора и мечтатели.

ТУК, НА ТЕЗИ СТРАНИЦИ, ЩЕ МОЖЕ ДА ЧЕТЕТЕ САМО ЗА ИСТИНСКИ СЪБИТИЯ И ИСТИНСКИ ХОРА, БЛАГОДАРЕНИЕ НА КОИТО ТЕ СЕ СЛУЧВАТ.

Може да бъдете сигурни, че човекът, за когото се пише, няма да си е платил, за да бъде на тези страници, защото няма цена, която да купи Рая. В него се влиза само по заслуги. Така и на страниците на вестник „Красиво Ветрино“ ще попадат хора и ще се отразяват събития само по заслуги.

АКО ИМА ПРЕСА, КОЯТО ДА Е ЧЕСТНА С ВАС, ТО ТОВА Е ИМЕННО НАШИЯТ ВЕСТНИК.

Вие знаете кои хора стоят зад него и каква е тяхната цел, така че ще можете и да тълкувате правилно написаното в него. В България отново има надежда и тя се казва община Ветрино и отразяващият събитията в нея вестник „Красиво Ветрино“. Искате да живеете в Рая и да допринасяте, за да заслужите вашето място там? Тогава свършете велики дела и ние ще ги увековечим на нашите страници. Свободата на словото я има отново, ролята на медиата е в ръцете на отговорни хора и от нас остава само да свършим великите дела, с които да променим света, живота си и нас самите. Очакват ни прекрасни времена! Нека заедно да извървим пътя!

Ивелин Михайлов

● АКТУАЛНО- продължава от страница 1

КРАЯТ НА ИСТОРИЯТА?

Те се доказаха като недостойни да направят Европа и света едно по-сигурно място, където хората да живеят в мир и благоденствие. Ако бяха герои във филм или пиеса, щяха да предизвикват нещо средно между снизходително презрение и тъжна насмешка. Днес те решават съдбата ни не просто като държави, а като биологичен вид. Кога изглупяхме дотолкова, че да допуснем политик да се превърне в професия? Моралното им невежество е първият им грях, пред който всички останали бледнеят. Няма мярка и е време да бъдат озаптени, защото ни приближават с бясна скорост до края на историята. Отговорността кого допускаме до управлението, обаче е изцяло наша. Ние избираме най-некадърните и то по няколко пъти и охотно им осигуряваме възможност - мотиви те имат в излишък, скрупулите им абсолютно отсъстват. Да се чуди човек откъде се пръкват със зъби на очите и с чувствителността на паве. С това алиби те вършат гигантски далавери с обществен ресурс, защото той е най-голям и най-слабо охраняван. Това е така, защото за негови пазители ние по правило назначаваме най-некачествените си представители, политиките, за да защитават уж нашите интереси. Резултатът е очевиден печален...

СИСТЕМАТА, В КОЯТО ЖИВЕЕМ, Е ИЗНАЧАЛНО ГРЕШНА И В УЩЪРБ НА ТЕЗИ, КОИТО Я ЗАХРАНВАТ С ЖИЗНЕНОТО СИ ВРЕМЕ И С ПЛОДОВЕТЕ НА СВОИТЕ УСИЛИЯ.

Затова е изтъкана от несправедливост и угнетява човека. Може би е време да въведем нравствени критерии и критерии за принос, преди да коронясаме някого и да му връчим ключа от трезора. Може би е време да върнем справедливостта в живота си. Може би е време да проумеем, че светът трябва да се управлява от предприемачи. От хора, които са създали и построили нещо не просто за себе си, но за общността си. Може би е удачно да пробваме нещо различно? И да отдалечим края на историята...

Танцуваща с възможности

• ДОБРИ ДЕЛА

Едно добро дело води до други добри дела



На 19 октомври 2022 г. църквата „Свети Йоан Рилски“ в село Доброплодно отпразнува своята 133-годишнина

Това лято съвместно с Исторически парк и кмета на село Доброплодно – Мариан Неделчев, в двора на църквата „Свети Йоан Рилски“ започна строежът на красивия дървен навес за отмора и прохлада на миряните. Той бе завършен навреме, точно преди празника на храма. Под същия навес ни посрещна отец Христо Атанасов, действащ свещеник в църквата от 2013 г. до днес. Топлото му посрещане запали у нас искрата на любопитството да разберем повече за историята на храма.

През 1883 г. поп Добрю пристига в селото с 330 българи – преселници от селата Гюбел и Мандър, които разменят имотите си с тогавашните турски жители на Доброплодно, за да се установят в селото след Освобождението на България.

Поп Добрю, виждайки, че селото си няма черква, подема идеята да бъде направен Божи храм. Неговото построяване започва след смъртта му през 1886 г. от сина му Стоян Попдобрев и на 1 октомври 1889 г. е завършен и осветен от първия варненски владика дядо Симеон. Дарените икони в църквата са реликви, донесени от с. Гюбел, и до ден днешен се пазят като скъп спомен

за православната история на българите преселници.

По повод 130-годишнината на църквата през октомври 2019 г. местните жители Тодорка Пенчева – част от църковното настоятелство, дядо Начо и Михаил Георгиев Трендафилов решават да ѝ направят жизненоважен ремонт. Тодорка, упорита и всеотдайна, изпраща дарителски писма до различни хора, в които обяснява за какво са нужни средствата, и не след дълго необходимата сума е събрана. По време на ремонта срещат много трудности, но упоритостта на Тодорка и неколцина жители на Доброплодно помагат той да бъде напълно завършен за храмовия празник. С дарения се самоорганизируют и включват много местни жители на селото, както и Варненската митрополия, Община Ветрино, лично кметовете на Доброплодно и Ветрино и други спомоществатели. С дружни усилия те успяват да завършат ремонта, да подновят пода, покрива и дървения иконостас, така че храмът да възвърне предишния си блясък.

Богата на история, църквата „Свети Йоан Рилски“ ни припомня как през вековете, обединени, хората успяват да съхранят своята вяра и да действат като едно цяло.

Това ни напомня мъдри думи от още по-стари времена – завета на Кубрат „Заедно можем всичко“!

Правда-Истина



● ЕДНА ИСТИНСКА ИСТОРИЯ

КОГАТО НАМЕРИШ СЕБЕ СИ



Здравейте, казвам се Чавдар Мутафов, на 27 години, родом съм от Русе. Искам да ви разкажа колко е важно да сте заобиколен от хора, споделящи вашата собствена ценностна система.

В града винаги съм се чувствал в чужди води. Когато съм излизал с приятели или разговарял с колеги, все едно, че сме от два различни свята. Само празни приказки, оплаквания колко им е зле, клюки и ругаене зад гърба на някого, перчене и

гъзария бяха единствените допустими теми за разговор. Позитивността сякаш бе станала табу. Една от най-повтаряните мантри беше, че в България не можеш да се развиваш и че тук няма надежда. Още от малък ми бе набивано в главата, че при първа възможност трябва да замина в чужбина. Израснах, както много други млади хора, с мисълта, че само балъците остават и че тук няма бъдеще. Това силно повлия на начина ми на мислене. Не се виждах като българин, а като бъдещ англосаксонец. Знаех английски от ранна възраст и почти всичко, което гледах, слушах и четях, беше на английски. Дори мислех на английски с идеята, че това ще ми помогне да се адаптирам по-лесно в чужбина. Просто не виждах България и българите като моето бъдеще. Всичко започна да се променя още когато бях на 17 години. Тогава осъзнах, че повечето хора около мен, които заминаваха за чужбина, отиваха да работят като чистачи, миячи и берачи. С други думи – само за парите, без цел, план или амбиция за развитие. Реших твърдо, че ще остана и ще се развивам в родината си. Преместих се от Русе във Варна няколко години по-късно с цел да се усъвършенствам в бойните изкуства, защото те са най-голямата ми страст. Веднъж, докато вървях през центъра на града, ме спря момиче, което продаваше книги. Обясни ми, че работи за „Тогедър“ и как те, Фондация „Въздигане“ и Исторически парк са създадени да помагат на българския народ, да подобрят нашето финансово състояние, да се научим да уважаваме нашата история и себе си като нация, да се задържат повече млади хора в страната и много други прекрасни неща. Помислих си, че колкото и хубаво да звучи, тя се опитва да ми продаде нещо и това е вид маркетинг. Не си купих книга, но започнах да гледам каналите на „Тогедър“ и осъзнах, че съм се заблудил - тези хора искрено искат да помогнат на България. Когато чух във видеата да се говори за чест, достойнство, за изграждане на силен характер, за принципа „печеля-печелиш“, разбрах, че това са моите хора. Свързах се с момичето да ѝ се извиня за първоначалната ми скептичност и да ѝ благодаря, че ме запозна с тази организация. Видях Исторически парк, село Неофит Рилски, запознах се с хората, които живеят и работят там. Научих, че всеки уикенд има доброволческа дейност, която се провежда на територията на парка, селото и цялата община. Започнах да ходя не само за да помагам, но и заради шанса да общувам със себеподобни. Няколко дълги разговора ми дадоха толкова, колкото година учене. В града ми се налагаше вечно да нося маска, да си подбирам думите внимателно, а тук, на село, думите си излизат сами, без да се двоумя или колебая.

Преди това бях чужденец в собствената си родина, сега се гордея, че съм българин и че такова място като Исторически парк, този фар на надеждата, съществува.

Разбрах, че има програма, наречена „казармата“, в която можеш да дойдеш за година с осигурен подслон, храна и всички други разходи, с цел да развиеш себе си телом и духом. Съзрях в това възможност да се променя и да бъда част от тази прекрасна общност, да допринеса с каквото мога и да се уча от експерти в различни



сфери, които ме изумяват с желанието си да споделят своето знание. Решението да дойда тук преди шест месеца е най-доброто, което съм взимал някога.

Тук дори открих любовта на живота си. Жената, която съм търсил винаги. Вече вярвам, че това е най-правилният начин, по който може да се създаде по-добро бъдеще за страната, защото силните общности помагат на индивида да се развива и да живее щастлив и смислен живот.

Човек не може да оцелее сам, колкото и да се мисли за вълк единак. Надявам се моята история да достигне до хора, които също като мен са били отчуждени от родината, обсебени от западната поп култура и убедени, че в България няма алтернатива.

Не знаете колко не сте прави...

Елате, ще ви покажа.

Ако дойдете в Исторически парк и Неофит Рилски, ще видите в действие хора, които превръщат частица от България в силна, разумна, сплотена, горда и родолюбива общност с потенциал да се съревновава с най-големите западни гиганти, защото една държава е силна колкото е силен нейният народ.

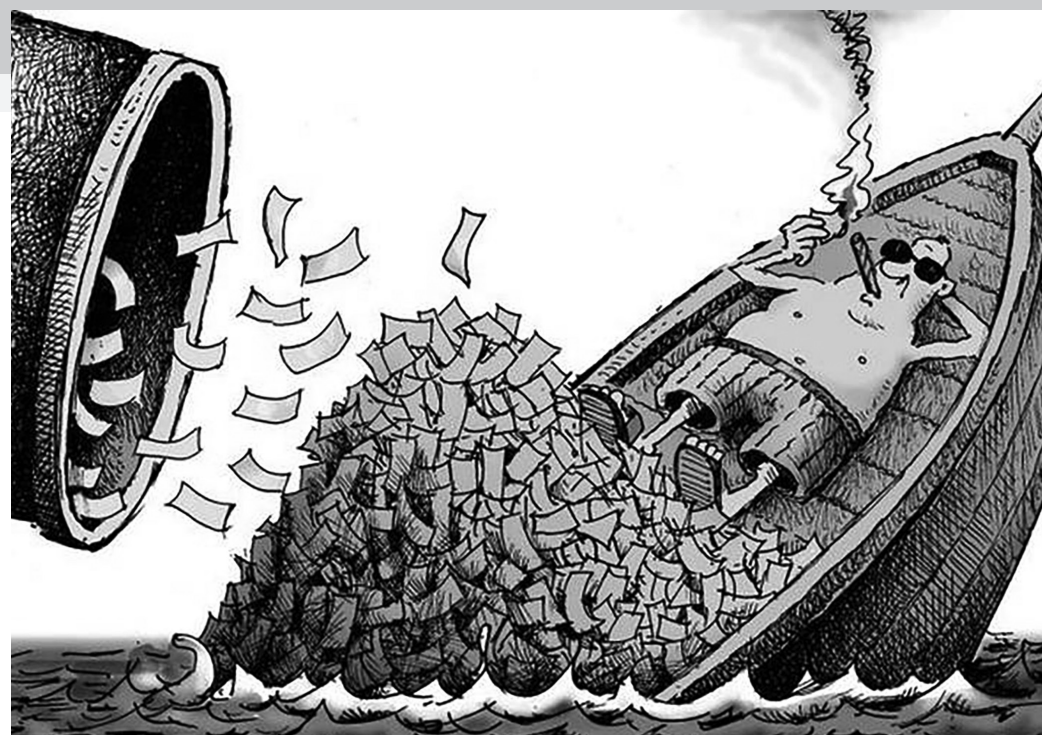
Чавдар Мутафов

ЕДНО Е ДА ИСКАШ, ДРУГО - ДА МОЖЕШ, ТРЕТО И ЧЕТВЪРТО - ДА ГО НАПРАВИШ...

Ако всички, които искат да произведат ток от зелена енергия, се включат към това, което обикновеният човек нарича електрическа мрежа, казано най-простичко – **ТЯ ЩЕ ГРЪМНЕ!**

До този извод са достигнали български, европейски и американски експерти на среща, посветена на т.нар. **ЗЕЛЕН ПРЕХОД**, която се състоя на 6 октомври в София, с организатор Института по енергиен мениджмънт.

В момента заявките за присъединяване към националната ни преносна и разпределителна мрежа надхвърлят нейния капацитет и заплахват да я взривят. Европейският съюз все така крои планове да подпомага със средства производството на зелена енергия, но няма и едно евро, което да подпомага мрежата, по която тази енергия ще тече.



(снимка: <https://mikesmoneytalks.ca>)

ЗАТОВА ПЪК ПЛАНОВЕТЕ ЗА РАСТЕЖ СА ГРАНДИ-ОЗНИ, КАКВИТО ЩЕ БЪДАТ И ЦЕНИТЕ НА ТОКА...



(снимка: mediapool.bg)

„КОГАТО НЯМА ЛОГИКА, ЗНАЧИ ИМА ДРУГА ЛОГИКА...”

– казва Иван Иванов, шеф на Комисията за водно и енергийно регулиране.

Досега се планираше освен в скъпо оборудване за производство на зелена енергия, да се наливат и двойно повече пари в батерии, които да я съхраняват. Но разчетите показват, че дори и с това не може да се избегне катастрофата с пренасянето на тази енергия.

Добротич Уинд и чуждестранният инвестиционен фонд, както и многобройни други инвеститори искат да строят ветрогенератори, защото Европейският съюз дава субсидии за такива производства. Ако не ги вземат директно, то те се възползват от високите цени, на които е длъжна да изкупува държавата. Това, което експертите отбелязват, но политиките упорито отказват да чуят, е, че мрежата, която пренася и разпределя тази енергия, не може да понесе такъв огромен товар. Въпросната мрежа е стара. Всички знаем какво се случва, когато има снежна буря – новините ни заливат с информация за откъснати от света селища. Обикновено отнема дни на аварийните екипи да достигнат до мястото на аварията и да възстановят захранването. Инвеститорите се стремят да намалят разходите си и да увеличат печалбите си. Понякога този стремеж е толкова безогледен, че е против интересите на държавата и на хората. И тук би трябвало да има някой, който да ги пази.

ДА, АМА НЕ!

Вече е печално известно, че националната власт не брани интересите на България, а под натиска на Европейската комисия се защитават интересите на „големия бизнес“, който обикновено е чужд за нас. Съвсем скоро пак под давление на Европа всички ще трябва да купуваме електроенергията на свободния пазар, а това означава само едно – **СКЪПО**. Трудно можем да определим като „свободен“ пазар, на който сме задължени да плащаме на чужди инвеститори скъп ток, докато затъваме в дългове и ставаме все по-зависими.

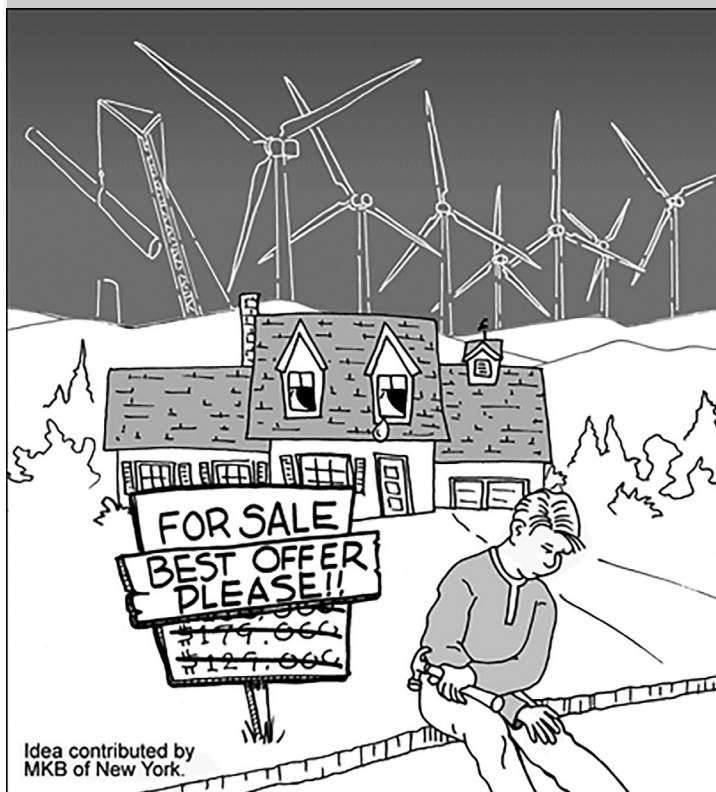
Днес сме толкова зависими от електричеството, колкото никога преди в своята история. Това, което не съзнаваме, е, че в стремежа си към печалба забравяме колко сме зависими от природата.

Вече от десетилетия се добива енергия от вятър и в Европа и по света са вече добре известни последствията от това. И въпреки това отвсякъде – правителство и медии, твърдят, че ветрогенераторите ще спасят планетата и ще ни дадат необходимата енергия.

Вятърните турбини НИКОГА няма да спасят планетата.

Те са икономически **НЕ**рентабилни, създават повече въглероден двуокис, за да бъдат произведени и транспортирани до мястото си на експлоатация. Поради огромните субсидии те причиняват енергийна бедност. Високата цена на енергията от тях затваря бизнеси и притиска икономиката. Например Испания е изгубила 2.2 работни места за всяко така наречено „зелено работно място“, а Италия е изгубила 5.4. Провалът на зелената енергия на Германия наложи построяването на още 24 инсталации, работещи на въглища (от нас се иска да ги затворим!!!). Няма нищо „зелено“ в извеждането от експлоатация на вятърните турбини. Освен че имат твърде кратък живот, те и гигантски им перки не могат да бъдат рециклирани. До момента те биват заравяни в земята. Тази индустрия не допринася с нищо значимо за световната енергия или социалното благополучие. Спадовете в стойността на собствеността по целия свят са огромни. Това причинява финансови затруднения, емоционално нездраве и разпад на обществото. Това, което виждаме навсякъде, където има перки, са недоимъкът и страданието, които причиняват на местните общности, които не само трябва да живеят с шума и примигването на светлината от вятърните турбини нощем, но и са изправени пред неумолимия факт, че цената на имота им е спаднала с 80% в сравнение с първоначалната му стойност. Има си дума за това и тя е нещастие.

ЕДНО Е ДА ИСКАШ, ДРУГО - ДА МОЖЕШ, ТРЕТО И ЧЕТВЪРТО - ДА ГО НАПРАВИШ...



продължава от
стр. 6

снимка:
<https://wolves.wordpress.com>

Вятърните турбини могат да имат огромни физически последиствия върху хората и животните. Не знаем какво е безопасното разстояние от тях. При някои по-чувствителни индивиди ефектите се усещат на 11 до 30 км.

Няма общоприето безопасно разстояние.

Знае се със сигурност, че са опасни! Ефектите се изразяват в трудно заспиване и безсъние, бучене в ушите, виене на свят, налягане и болка в ушите, промени в кръвното налягане, усещане на вибрации и инфразвук от механичния шум. Всички тези симптоми са вече широко приети като „синдром на вятърната турбина“. Според най-актуалната информация вятърните турбини и енергийното им разрастване имат вредно въздействие и върху дивите животни, естествената им среда на живот, маршрутите на миграция, птиците и прилепите, домашните любимци и добитъка.

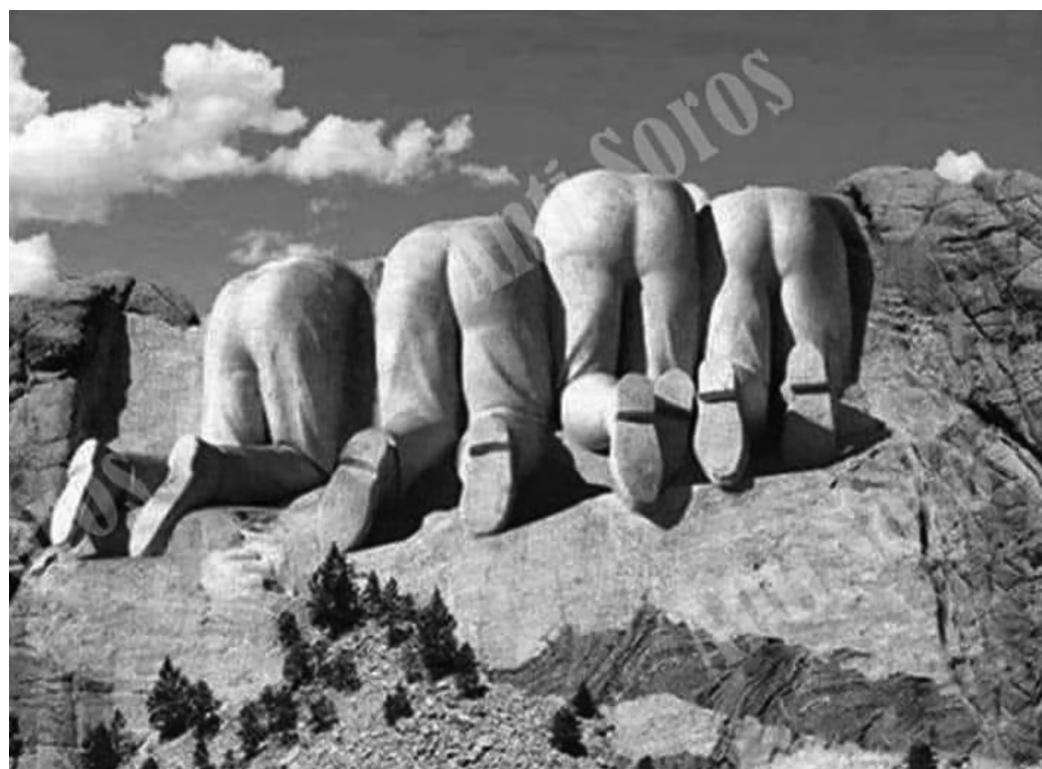
Техните електромагнитни полета убиват. Кой брой мъртви птици, прилепи и добитък? Вятърните турбини причиняват деформации у конете според изследване на Факултета по ветеринарна медицина в Университета на Лисабон от 2012 г., но данни за това има и от САЩ. Смъртността на птици и прилепи е изключително слабо документирана и е подценена с до 95%. Само в САЩ вече е известно, че смъртните случаи на птици наброяват от 37 до 41 милиона на година. Някои видове вече са на път да изчезнат.

ПРОТЕСТИТЕ СА ПО ЦЕЛИЯ СВЯТ. ТУК СЕ ПРАВИМ, ЧЕ ГИ НЯМА.

Има над 2000 международни групи против вятърните турбини. Всички са силно притеснени от лъжите за вятърните турбини, които са съсипали селищата им и здравето им, накарали са домовете им да поевтинят и са причинили рецесия на икономиката им. Страшно е мълчанието на местните управляващи и медиите. Вместо това те са готови да разпънат на кръст всеки, който има смелостта да каже на всеослушание страшната истина за ветрогенераторите.

Припомняме, че община Ветрино е единствената община в България, която наложи мораториум върху изграждането на ветрогенератори от международен инвестиционен фонд с американско участие и продажни български представители. Сякаш българите нямат правото да решават как да живеят на собствената си земя.

За сведение на всичките ни читатели и поддръжници в страната противниците на този проект, които искат да запазят чистата си природа и поминъка си, са заплашвани със саморазправа, „изчезване“ и дори убийство от поддръжниците на проекта. На местните жители са предлагани пари, за да се подпишат „ЗА“ този „бизнес проект“, или направо са лъгани, че се подписват за нещо друго... Парите на инвеститора са стигнали до много национални медии, в които се говори за „ползите“ от този чудовищен проект, което говори само за едно - журналистическият морал е също като морала в политиката - говори се за него, но никой не го е виждал.



МОНУМЕНТ НА БЪЛГАРСКАТА ПОЛИТИЧЕСКА КЛАСА ОТ ГОДИНИТЕ НА ПРЕХОДА 1989-2020

снимка: <https://anti-soros.com>

МЪЛЧАНИЕТО НА ВЛАСТТА КРЕЩИ. Но на нас ни говори много.

Случаят стигна до съда. Интересните времена тепърва предстоят. Ще ви държим в течение. Дотогава ни пишете на krasivovetrino@gmail.com. Ще се радваме да публикуваме вашата подкрепа.

Следете ни във
Facebook, Telegramm и Youtube.
krasivovetrino

Танцуваща с ветровете

ЗАЩО НОВА, ЗАЩО НАДЕЖДА, ЗАЩО СЪЗДАВАМЕ РУБРИКАТА?

**Здравейте, приятели! Здравейте, мили хора,
които се назовават българи!**

Всеки ден в Исторически парк влизат посетители, които в повечето случаи нямат представа къде са попаднали. Някои смятат, че това е „историческият музей“, други са очаквали „бутафория“, каквото и да означава това, трети пък са чували нещо, но какво точно... не могат да кажат, защото ги е срам да изрекат думата „пирамида“, която са чували отнякъде. Има и такива, които идват от чисто човешко любопитство, но най-интересно е с тези, които не са успели досега да ни посетят и казват: „Следим развитието ви от самото начало, но това, което сега видяхме и чухме, надминава всичките ни очаквания, въпреки снимките и видеата, които публикувате!“.

И ако в Исторически парк пазим пламъка на славното ни минало, то в село Неофит Рилски гори жаждата за пълноценен живот, там е живият живот, там се виждат и се чуват истинските истории на съвременните млади хора, споделят се съдбите на млади семейства, там се раждат деца. Там се вижда героизмът на дръзналите да „рискуват“ да бъдат различни, да напуснат матрицата, да въстанат, да се изправят срещу страха и статуквото – срещу старото и закоравялото, срещу лъжата и манипулацията. По време на разходката в село Неофит Рилски хората виждат истински герои от кръв и плът, деца, които косят и плевят, събират боклуци, трудят се заедно с родителите си. Градим, строим нашата България със собствени сили и средства, с двете си ръце, във времена, в които всичко старо наоколо се руши.



В тази рубрика ще разберете защо Исторически парк, а не ветрогенератори.

Защо български инвестиции, а не чужди „благодетели“. Защо красивата средновековна българска архитектура, а не сивите, еднообразни сгради на големия град. Защо чистият въздух на селото с неговите плодородни почви, а не мръсният въздух на града с безвкусните изкуствени храни. Защо България е на българите с бойното „Ура!“, а не на възторжени чуждопоклонници с „най-българския възглас“ „Уау!“. Защо Денят на будителите е български празник, а не Хелоуин... и още много „защо“ – въпросът, който движи света и прогреса напред.

Затова очаквайте рубриката „Нова надежда“, защото в нея ще чуете гласа на българите, които виждат надежда благодарение на това, което правим. Ще ви разкажем и ще ви покажем резултата от всичко, което се случва в този оазис на българщината – в Исторически парк, в село Неофит Рилски, в община Красиво Ветрино!

Да бъде!

Албена Пекова



Руши се светът, който познаваме – рушат се империите, рушат се политическите съюзи... с две думи – руши се цивилизацията!

Няма да ни стигнат 16 страници, за да можем да опишем всичко, което хората споделят с нас, развълнувани от преживяното в парка или в селото. Тези неподправени човешки реакции ни накараха да се замислим и да си дадем сметка, че именно ние с това, което правим, сме бялата лястовица, която носи новото начало, новата надежда, новия живот... бъдещето на нашите деца и внуци! Ние разпръскваме светлина с любов и знание, даваме надежда с труда и делата си, не с празни предизборни лозунги. Всичко, за което разказваме, може да се пипне и да се види, да се усети със сърцето.

Много често се чува: „Това, което сте направили, не може да се опише с думи, трябва да се види!“ или „Как може всички да сте толкова усмихнати и любезни!“. Мрачният българин, от тъмните Балкани, попада в най-светлото място на България – Исторически парк, там, където тупти сърцето на България и разпръсква виделина по цялата земя.

И тогава чуваме една българка да казва: „Стоплихте сърцето ми, благодаря ви! Душата ми се сгръ от това, което видях и чух“.



ЧОВЕК СЕ РАЗВИВА ПРИ ПОДХОДЯЩИ УСЛОВИЯ И СРЕДА

Успехът е дума с много значения. Не е важно кой какво разбира като успех за себе си, а кой на какво е готов, за да го постигне. Избрахме да създадем нова рубрика за хората, които търсят място, принадлежност и развитие в България. Примерите, които ще ви вдъхновяват всеки път, са на реални хора, които по пътя на своето развитие имат какво да ни кажат и покажат, защото можем да се припознаем във всеки чужд опит и да намерим както отговори, които сме търсили, така и вдъхновение да продължим.

Приятно четене!

фирмата. Упоритостта и трудолюбието му се отплащат – за 10 години Динко преминава от складов работник през всички звена, като почти всяка година е повишаван в по-висока длъжност, достигайки до най-високата позиция – системен администратор. Всичко му се удава с лекота и той добива рутина и умения, които му позволяват да работи на всяка позиция във фирмата. Но скоро разбира, че колкото и да работи, достига до таван, отвъд който няма накъде повече да се развива. Това е и основната причината да загуби своята мотивация.

В процес на търсене

Обезкуражен, започва да търси нов път. Средата около него му „помага“ да вземе решение, което оказва огромно влияние върху живота му. Вярвайки на това, което най-често чува, че в България „нищо не става“, а в чужбина има много по-добра перспектива, той заминава за Германия. За почти година работа там осъзнава, че това не е неговото място,

или както казва: „Там съм, но не съм жив. За няколко месеца оцених колко съм богат всъщност, макар и да съм живял бедно. Тогава разбрах, че България е моето голямо богатство“.

Който търси – намира!

Динко усеща, че животът не е само работа-вкъщи-сметки-приятели. Докато е в чужбина, се запознава с Нурай, който го запалва по книгите за финансово и личностно развитие. Те разширяват мирогледа му и скоро той си дава сметка за ограниченията, които е имал до момента. Книгите му повлияват да вземе решение да се върне в България и да започне като финансов консултант в „Тогедър България“. Тук се научава как правилно да общува, какво е да бъдеш търговец и как да си полезен на хората. Година по-късно вече живее в с. Неофит Рилски, където намира съмишленици и подкрепяща среда за развитие.

продължава на страница 10



Запознайте се с Господин Минев, или накратко Динко. На 31 години, от гр. Бургас, израснал в бедно семейство, в което отрано се научава на труд. От 16-годишен започва да работи през летните ваканции по нашето Черноморие

до завършването си. След 12-и клас започва от най-ниската позиция – складов работник във фирма за китайски стоки, а година по-късно се записва да учи в университет. През времето, в което учи и работи, е мотивиран да се развива във



ЧОВЕК СЕ РАЗВИВА ПРИ ПОДХОДЯЩИ УСЛОВИЯ И СРЕДА



продължава от стр. 9

Човек израства най-бързо, когато намери подходящите условия и среда

Животът в Неофит Рилски тече пълнокръвно в много и различни посоки, кипи строителство, развиват се земеделие, туризъм и др. Динко е любознателен и решава да се довери на интуицията си, която го насочва към строителството. Започвайки като общ работник, само за 7 месеца се издига в очите на своя ръководител, който съзира организаторския му талант. Скоро Динко ръководи екип и има авторитета на човек, на когото може да се разчита във всяко отношение. Организира работните процеси и оптимизира дейностите за по-кратко време, което му позволява да върши няколко неща едновременно. Става продуктивен отвъд собствените си очаквания, като развитието за него тепърва предстои. Тук няма таван, над който възможностите за растеж приключват. Днес Динко може да учи и да израства професионално, като следва сърцето си и дава своя принос за общото благо.

В една подкрепяща среда търсещите намират перспектива, те са привлечени от хилядите възможни посоки за развитие – не само в строителството, но в която и да е друга област на живота.

Така Динко от склададжия на китайски стоки прави в момента това, което истински му харесва, и е пример, че в търсене на своето призвание човек може да смени много поприща, но не бива да се отказва, докато не намери онова, което го удовлетворява най-много. Средата и общността в Неофит Рилски предоставят такива възможности.

„Пожелавам на всеки човек да има шанс през живота си да се докосне до работата с „Тогедър“, защото тя дава възможност за повече знания, умения и развитие, без значение в каква посока сте поели“, споделя Динко.

Правда-Истина

ЛЮБОВТА КЪМ БЪЛГАРИЯ ГРЕЕ В СЪРЦАТА НА ДЕЦАТА!



По покана на г-жа Магдалена Райкова представители на „Исторически парк“ проведоха открит урок по история в Частно основно училище „Образователни технологии“. Учениците се докоснаха до древното изкуство на стрелбата с лък и традиционните български одежди от Ранното средновековие.

По време на открития урок бе направена демонстрация как се натягат тетивата, за да се превърне лъкът в рефлексен, който да дава по-голяма сила при изстрелването на стрелата. Децата научиха как са го изработвали нашите предци и се докоснаха до магията на стрелбата с лък. Невероятно е усещането да видиш в очите на децата как оживяват любимите им герои и стават

част от света на неограничените възможности за техните мечти. Пресъздадена беше и историята за завета на кан Кубрат „Заедно можем всичко“. Всяко дете получи подарък комикс на владетеля на Стара Велика България от Фондация „Въздигане“.

В знак на благодарност г-жа Райкова от името на училището дари средства за благотворителните кампании на Фондация „Въздигане“. Целта на Фондацията е да допринесе за изучаването на българската история и традиции и съхраняването на българския дух и културно наследство.

След изнесеня урок по история и родолюбие в Частно основно училище „Образователни технологии“ на учениците бе зададена задача с практическа насоченост – да сътворят нещо заедно, което ги е вдъхновило по време на открития урок. Г-жа Райкова се ентусиазира от инициативата и сподели, че ще направят заедно картина по темата, за да допринесат с личен труд и творчест-

во за съхраняването и предаването на любовта към България. И така да напомнят всеки ден на прекрачващите прага на училището деца и учители, че обединението между хората превръща усилието в истинска сила и способност да творим велики дела.

Заедно можем всичко!

Кибела



КОЛКО ОТ НАС СА НАЯСНО КАКВО ДА НАПРАВЯТ В СПЕШНА СИТУАЦИЯ?



Знаете ли, че при инцидент или внезапно възникнал здравословен проблем първите минути са критични и решаващи за пострадалия? Ако човек има правилните знания, действа хладнокръвно и спазва няколко прости правила, намесата му може да е равностойна на разликата между живота и смъртта. Това е и причината за поредна съботна вечер да се събираме заедно и да се запознаваме с нещо ново и полезно за нас – обучение по първа помощ, за да имаме по-подготвени, знаещи и можещи да се справят с извънредни ситуации хора в нашата общност. На гости ни бяха Петър (парамедик трета степен) и приятелката му Борислава, която пома-

гаше в презентацията. Представете си колко човешки живота биха могли да бъдат спасени, ако влагахме усилия предварително да се подготвим за подобни ситуации. В днешно време наблюдаваме един много притеснителен модел на поведение, който се изразява в това да си мислим, че някой ще се погрижи за нас, ако се наложи, и ние не трябва да се подготвяме. Ако това беше вярно, каква е причината да има толкова много недоволни от бавната реакция на спешните центрове за медицинска помощ, от неадекватните действия на служителите на реда, от незаинтересоваността и нежеланието на институциите да си вършат задълженията? Причината е,

че ние също трябва да поемем отговорност към себе си и към близките си, ако искаме да бъдем независими хора. Когато и да попитаме иска ли да бъде свободен, ще отговори положително. Поведението ни обаче е като на зависими хора – не искаме да носим отговорност и да се подготвяме, а някой друг да се погрижи за нас. И тъй като в живота всяко нещо си има цена, понякога може и да ни се размине или да се забави бедата, но винаги си плащаме за действията и бездействията, които вършим или не вършим. Ето няколко важни момента от обучението, с които е задължително всеки да се запознае:

Как да подадем сигнал на 112 ефективно?

Диспечерите следват правила, по които приемат сигналите, обикновено винаги питат едни и същи неща, които може да нямат отношение към случая, за който ги търсим, но те не могат да подадат сигнала, ако нямат нужната информация. Много често, когато човек не е запознат и е паникьосан, не отговаря на тези въпроси, а разказва какво се е случило. Служителят така не може да ни помогне и продължава да пита, докато не разбере как се казваме, откъде се обаждаме, какво се е случило и т.н. Друг важен момент е, че никога не трябва да затваряме телефона на диспечера, защото е възможно той да прецени и да ни свърже с лекар например. Ако в края на обаждането, преди да прекрати разговора, ни каже да оставим линията свободна, това означава, че до пристигането на специализираните екипи не трябва да използваме този телефон за други обаждания.

Важно беше и че курсът успя да премахне заблудата за „гълтнатия език“ и как трябва да се бърка в устата на човек, за да се извади. Всъщност се оказва, че никой не си „гълта езика“, а се случва това, че по-голямата част от него (основата му) се отпуска и спира притока на кислород към трахеята. Решението в този случай е да се отведе главата на пострадалия по пра-

вилен начин и да се освободят запушените дихателни пътища.

Други области на първата помощ, които разгледахме, бяха:

- **кървене и обработка на рани;**
- **задавяне;**
- **третиране на човек в безсъзнание.**

Подобно обучение се проведе и в Исторически парк, като беше съобразено със спецификата на обекта. Новопридобитите знания вдъхнаха увереност на служителите, че знаят какво трябва да се направи в извънредна ситуация. За следващия сезон ще продължат заниманията с по-задълбочен курс на „Академия Първа помощ“ и ще наблегнат на практическите упражнения, за да бъдат подготвени, и както гласи правилото на четирите „П“ – „Предварителната подготовка предотвратява провала“.

Тъй като знаем, че постоянно трябва да се учим на нови неща, това няма да е последното събиране по тази тема и напролет ще надградим наученото с по-задълбочени теоретични и практически знания, както и работа с манекен. За тези от вас, които търсят подобен тип образователни събития – всяка събота в с. Неофит Рилски провеждаме такива мероприятия, за които можете да се информирате от <https://t.me/neofitrilskivecheri>

Калистрат



ЛОШИТЕ ДЕЛА ВОДЯТ ДО ЛОШИ ПОСЛЕДИЦИ



От няколко години се борим с лошите навици на някои хора в село Неофит Рилски. Винаги сме повтаряли, че шофирането е особено голяма отговорност и то трябва да се изпълнява много съвестно. Приветствахме решението да се ограничи скоростта в селото на 30 км/ч и голяма част от жителите започнаха да го спазват.

Зарадвахме се, когато кметът Петър Добрев реши да сложи спящи полицаи, за да ограничи скоростта и на преминаващите камиони и автомобили, които не са от региона. Започнахме да упражняваме нашата гражданска позиция, като постоянно говорехме с хората, които караха пили, без книжка, без каска, правеха „слънца“ в селото, въртяха гуми, превишаваха скоростта. Това от своя страна накара голяма част от тях да ни намразят, защото бяха информирани, че ако продължават така, ще се подаде сигнал с доказателствен материал за техните системни нарушения. Стигна се дотам, че Паско Анков със свои приятели налетя на беззащитно момиче, което им направи забележка, и се наложи с физически сблъсък да се защити момичето. Много време бяхме подигравани и умишлено провокирани с нарочни демонстрации, с цел да се стигне до физическа саморазправа, но ние винаги сме търсили човешко разбиране с отсрещната страна. Нашите апели не бяха някаква лична хрумка, а предупредителни сигнали, че един ден неминуемо ще се стигне

до нещо сериозно и тогава най-малко две семейства ще бъдат почернени – това на пострадалия и това на извършителя.

За съжаление дойде моментът, в който лошото събитие се случи. Прибирайки се от своя приятелка, 9-годишната Рени Георгиева е блъсната от 15-годишния Станислав Нейков, който шофира мотор без книжка, без каска и след многократни предупреждения да не управлява моторно превозно средство без нужната квалификация. Най-честите отговори при подобни предупреждения са: „Кой си ти, че да ми казваш?“, „Тук сме на село и можем да си правим каквото си искаме“, „Ти не си местен, че да ми казваш какво да правя“. Когато информираме полицията за тези престъпни нарушения, те ни отговарят: „Нищо не можем да направим“, „Трябва да го хванем на място“, „Вие за какви се вземате? Гледайте си работата и не се месете в работата на закона“. Постепенно се чувстваме като хора, които се въртят в омагьосан кръг, и не виждаме как можем да предотвратим смъртта и трагедиите. Искаме да живеем в държава, където хората да си изпълняват задълженията, но ние да си правим каквото си искаме.

Важно е престъпниците да знаят, че има хора, които няма да чакат закона, който го няма в България, да си свърши работата, а те да се разхождат свободно. Има хора, има бащи, които няма да оставят престъпниците, убили или осакатили децата им, да живеят свободно. Свърши времето на примирените овце, които сяпало се подчиняваха на разпорежданията на този, който ги тормози. Справедливостта ще възтържествува и ние ще се погрижим това да се случи. Лошите постъпки винаги водят до лоши последици. Ние ще се постараем да няма лоши действия и това ще е най-добрият път и за двете страни. От последващото поведение на Станислав ще разберем дали осъзнава причината за произшествието. Важно е да се изправи пред общността и родителите на пострадалото момиче и да поеме вината за случилото се, като след това бъде пример за спазването на Закона за движение по пътищата, както и на библейското правило за човешките взаимоотношения, което гласи:

„Не прави на другите това, което не искаш да ти правят на теб“.

Бъдещето е прекрасно, защото е в нашите ръце и ние ще дадем всичко от себе си то да бъде такова, каквото желаем да бъде!

Борец за свобода

Уважаеми читатели,

С оглед на международната обстановка започваме рубрика

„Полезни знания и умения“

В нея ще даваме актуални съвети за действия при различни бедствия и аварии. В следващия брой очаквайте практична информация за непосредствените действия, които всеки трябва да предприеме в случай на заплаха от радиация.

Ако има теми, които ви интересуват -
пишете ни на krasivovetrino@gmail.com

Има ли живот без хронична БОЛКА?



Оттук насетне изчакаме да спадне отокът и болката бавно да изчезне. Минава известно време и при определено натоварване болката се връща. Същото се случва и с други наранявания по аналогичен начин. Най-пострадали-те от подобен вид травми са спортистите, което често е причина за нежелан край на тяхната кариера. По подобен начин сме запознати с така нареченото сецване на кръста, дискова херния,

дископатия, артроза и т.н. Всички тези хронични заболявания са вследствие на неправилното възстановяване на съединителната тъкан в тялото. При неправилното ѝ възстановяване в тялото най-подценени структури в опорно-двигателната система са сухожилията (връзката-мускул) и лигаментите (връзката-кост-връзката). При травма тези структури се разтягат или разкъсват, което води до оток и болка, която ние искаме да избегнем максимално бързо, пийейки болкоуспокояващи и противовъзпалителни лекарства. Отокът всъщност е възпаление, което сигнализира на имунната система за повреда в нейната структура, и е подтик за възстановяване. Всичко това отнема определено време и всяко зарастване е свързано с болка, която ние искаме да избегнем, затова страдаме от хронична такава. Единственият начин трайно да елиминираме хроничните травми е като се върнем обратно в началото и припомним на тялото къде точно е спрял процесът на възпаление принудително, да рестартираме този процес чрез естествена стимулация и да му позволим да възстанови тези структури в съвършения им вид, както той ги познава. Тук на помощ се явява пролотерапията, която всъщност в името си съдържа думата пролиферация – увеличаване броя на клетките, изграждащи дадена тъкан вследствие на

тяхното делене и нарастване. И за наша радост тя се изпълнява в България вече над 4 години от световни медицински величия. Над 600 пациенти от всички сфери на живота трайно са регенерирани увредени коленни стави, тенис лакти, гръбначни болки и дискови хернии. Методът е ефективен по простата причина, че тъканите биват захранвани с физиологичен разтвор от глюкоза. Той създава локално възпаление, което припомня на тялото коя част трябва да се възстанови в нейния перфектен вид, за да осигури стабилност на ставните и съединителните структури. Чрез това възпаление кръвоснабдяването на старата травма бива увеличено и естествените процеси на лекуване се оставят на организма в рамките на няколко седмици, за да се стигне до видим резултат. Благодарение на експертизата на све-

товноизвестния д-р Стивън Кавалино всеки месец в гр. София се провеждат прегледи и терапии за нуждаещите се. Д-р Кавалино има ежегодно и благотворителна мисия в централата на БЧК, село Лозен, където се правят безплатни прегледи и терапии в рамките на една седмица за българи от цялата страна. Тази благотворителна мисия е в знак на благодарност от името на д-р Кавалино за доверието, което му е гласувано от стотиците българи през последните години. Някои от читателите на вестник „Красиво Ветрино“ вече са се възползвали от терапията и ни споделиха за прекрасните резултати – за възстановената им функционалност и мобилност.

За повече информация може да посетите www.prolotherapy.eu

Откривателят

В новата ни рубрика разкриваме медицинска информация, за която бяха необходими 4 години, докато се наложи в България.

Обучени сме да вярваме, че стане ли студено, почва да боли кръстът, коленете скърцат, старите травми се обаждат...

И също така сме обучени, че това никога няма да се промени, използвайки се терминът „хронично“.

Оказва се, че от 1950 г. насам тази привидно нелечима болка бива лекувана системно от лекарското съсловие в САЩ чрез пролотерапия.

(<https://youtu.be/25Qc-5-7m6U>)

Не сме научени защо обаче нашите тела сигнализират за болка на определени места и също така не знаем как се случва процесът на възстановяване и т.н. Защо се случва това?

Ще дадем обикновен пример:

Стъпване накриво води до подуване на глезена и бързо посещение при лекаря, който ни казва:

„Сложете студено, пийте противовъзпалителни лекарства и чакайте да отминат“.



СЪЗДАТЕЛИ СРЕЩУ ПОТРЕБИТЕЛИ

Всеки ден, по-точно всяка минута има публикация във фейсбук за селянията и нежеланието на българина да се съобразява с другите. Това течение е еднакво както за градовете, така и за селата. Хората знаят своите права, търсят ги, публикуват, когато видят някаква несправедливост срещу себе си, но когато стане въпрос за техните отговорности, следват думите: „Оф, човек, не забравяй, че живеем в България“, „Кой си ти, че да ми държиш сметка?“, „Нямам какво друго да направя и ще си го правя така“, „Нямам пари да си изхвърля боклука и затова го хвърлям където ми падне“, „Само един път съм пил, докато карам, и ти искаш да ме накажеш“, „Паля си огън в двора, който одимява цялото село, защото съм на село и мога да си правя каквото си искам“ и много други подобни оправдания, с които насрещната страна иска да осъществява тормоз над другите, докато за нея самата е задължително да се спазват всички човешки и Божии закони. Отново е хубаво да се замислим и от страната на другия човек и да разсъдим, ами ако той е физически по-силен и реши да използва силата си „само един път“ срещу нас, ако реши да пали огън всеки ден до нас и да одимява нашата къща, ако реши да си изхвърля боклука пред нас, ако иска да пълни нашата кофа с боклук, ако всяка вечер пуска високо метъл или техно музика, ако спира колата си пред нашата врата, ако ни гази градинката, ако кучето му ходи до тоалетна пред входната ни врата и още много други неща – какво ще правим тогава? Ще се жалваме, че правата ни са отнети и ще търсим начин отсрещната страна да спре. По този начин се влиза в порочния кръг на постоянно дебнене и пораждане на дълбока омраза един към друг. Какъв е изходът от този вековен проблем?

Решението е да започнем да следим своите действия и да се стремим да бъдем достойни граждани на България. Да бъдем пример за околните и да носим отговорност за свои-

те действия. Тогава ще можем да искаме това и от отсрещната страна, така ще станете част от общността, която вече живее по този начин. Община Ветрино ще бъде първата община на Балканския полуостров, която ще бъде дом на хора, които живеят така. Бъдете едни от първите, които са го постигнали.

Нека бъдем нация от създатели, а не орда от потребители!



● ТРАДИЦИИ



ЗАЕДНО СЪХРАНЯВАМЕ ТРАДИЦИИТЕ



Според една древна персийска мъдрост основна задача на родителя е да научи децата си да яздят кон, да стрелят с лък и винаги да казват истината. Това са част от уменията, на които ние от Исторически парк искаме да научим нашите наследници, съхранявайки българската история и култура. Ето защо развиваме дейност, чрез която и деца, и възрастни могат да се докоснат до древните български бойни изкуства. До момента бойният клуб, който представяше Исторически парк на международни и национални състезания, бе само Школа за старинни и воински изкуства „Величие“. Огромният брой желаещи стрелци доведе до създаване на втора такава група, която се специализира както в конната езда, така и в стрелбата с лък. Новосформираната група „Сива“ е основана от Нина Янкова.

Нина достойно се нарежда сред световноизвестните конни стрелци, които стрелят от земя и от кон. Дълги години тя прославя името на България и нейните ученици следват достойно нейните стъпки. Името „Сива“ е другото име на Барс - древно митично същество, почитано като Бог на справедливостта и съдник. Група „Сива“ и „Школа Величие“ рабо-



тят и се състезават под флага на Исторически парк и ще продължават да показват красотата на бойното, стрелковото и ездаческото изкуство и уменията на нашите бойци.

Двете школи активно работят за възпитанието на подрастващите и съхраняването на ценностите и добродетелите, съхранили българския народ - смелост, доблест, чест и любов към родината.

Очакваме всеки, който иска да се слее с магията на древните бойни изкуства и да се върне към корените си, в „Исторически парк“. За тези, които искат да се развиват като изкусни бойци, стрелци и ездаци, вече има повече от една възможност за това.



В школите за високо воинско майсторство „Величие“ и „Сива“ пазим смелия и непобедим български боен дух, като го предаваме на следващите поколения чрез уменията на нашите треньори с международно признание.

ЗАВЕТАТ НА ДЕДИТЕ



Няма българин, който да е изкушен от древното наше минало и да не е чувал за завета на оня велик владетел Кубрат, петимата му синове и снопа пръчки. Легенда митична и поучителна, приписвана на нашите предци, но всъщност стара като света и популярна сред десетки народи. Нека обаче накратко поговорим за историята и разберем как и защо този древен човешки мит е вплетен така трайно в нашата родова памет.

Според писмените извори, които осветляват времето на историческия български владетел Кубрат и неговите синове, те властвали над т.нар. Стара Голяма България (лат. *antiquitus Bulgaria est magna*) – държава на уногундурите българи (лат. *Onogundurensium, Vulgarum*) и котрагите (лат. *Contragensium*), която се намирала в северните отвъдни страни на Евксинския понт (Черно море), в т.нар. Сарматска земя. Тази България се простирала от езерото Меотида (Азовско море) до реката Куфис (Κύφισ – р. Кубан) или Хиипанис и подножието на Конските (Хипийски) планини, наричани още Планината на българите (Северен Кавказ).

Според същите извори след смъртта на владетеля Кубрат (лат. *Crobatus*) петимата негови синове, не спазвайки бащиния завет, се разделили и всеки поел с

народа си в различна посока. Първият син на име Батбаян (лат. *Bathahias*) останал в праотеческата си земя, наречена „Първата България“, и станал поданик на хазарите. Вторият брат, наречен Котраг (лат. *Contragus*), преминал р. Танаис (Дон) и се поселил срещу първия, т.е. в земите западно от река Дон. Третият брат Аспарух (лат. *Asparuch*) продължил още на запад и като преминал Днепър и Днестър, по-северни от Дунав реки, завзел т.нар. Онглон (гр. Ουκλον, лат. *Onglon*) и се поселил между него и тия реки. Четвъртият брат (Кубер?) преминал река Дунав (в средното ѝ течение) и се заселил в Аварска Панония, където влязъл в съюз с аварите и признал властта на аварския каган. Петият брат (Алцек?) също пресякъл Дунав (Истър), но продължил на запад, като накрая завзел Пентаполис при Равена (на Апенинския п-ов) и се подчинил, т.е. станал поданик на християните (ромеите).

От така построен разказ на хронистите се вижда, че броят на Кубратовите синове всъщност отразява броя на българските племена, съставлящи Велика България, а тяхната подредба от първи до пети показва не друго, а степента на отдалечаването им в посока запад от бащината им земя, т.е. от Първата България.

Сведения за това кои са тези пет бъл-

гарски племена намираме в арменската география „Ашхарацуйц“ от края на VII век, където при описанието на древната географска област Сарматия Азиатска са споменати и българите „булгхарк“ (*Bulyark*). Българите живеели в земите северно от река Кубан или Валданис (Кубан), наричана още Хипанис – Конската река, която извираща от Каукас (Кавказ). Местобиталищата им били разположени по

поречието на ПЕТ РЕКИ, водещи началото си от планината Дзиакан (арм. *Dzi* – кон, кан – планина) или Хипийските (конски) планини и вливащи се в морето Меовит (Азовско море). По имената на тези пет реки българите се наричали: купи-булгар (*Kup'i-Bulgar*), дучи-булгар (*Duci-Bulgar*), олхонтор-блгар (*Olchontor-Blkar*), преселници (арм. *Ekn*; гр. μεταστάτας) и чдар-болгар. Така се появяват петте български племена, а оттам и петимата легендарни Кубратови синове, които ги предвождат. Връзката между водните басейни, около които живеят българските племена (хидроними), техните племенни имена (етноними) и прехвърлянето им върху легендарни племенни вождове (антропоними), е ясно проследима в името на единия от синовете, който е наречен Котраг (гр. Κωτράγος) по името на племето котрагири (гр. Κωτράγυροι), котраги (гр. Κωτράγυροι) или кучи-булгар (арм. *Duci-Bulgar*), които обитавали по реката Кочо или Кочон (гр. Κωτζα – γυροι, р. Днепър).

Отивайки към финала на нашия кратък разказ, ще кажем, че според някои изследователи името на легендарния ни първи владетел Булгариос („Хроника“ на Михаил Сирийски) или Булгар („Царе“ на Йосиф Генезий), както и общонародностното ни име булгари (гр. Βουλγάρων) също са образувани не от

друго, а от името на р. Булга или Болга (гр. Βούλγαν; лат. *Bulga*; старобългар. Болга). По тази велика река, образуваща според „Ашхарацуйц“ от сливането на пет по-малки реки, вероятно е била прародината на българите и по името, с което те са я наричали, а именно Булга – Петте реки, нашите предци са осмисляли и своето име като Народа на петте стрели – петострелните, или Народа по петте реки – петоречните (тюрк. *bil* – пет, *ogur* – стрела/племе/течаща вода). В старобългарския език векове по-късно това народностно име е преосмислено и като Народа по Бялата или Голяма река – белите хора (р. Волга, от старобългар. Вльга – голяма вода, и угро-фин. *Valkea* – светъл, бял).

Символизмът на цифрата пет при българите намира отражение и в по-късни хроники като Именника на българските князе, където се казва, че петима князе държали властта от татък Дунава до идването на Есперих, а също и в „История славянобългарска“, където се споменават само петима крале, управлявали българите до времето на легендарния им крал Батоя.

Така в легендата за петимата синове и снопа стрели нашите предци всъщност ни предават не друго, а своето познание за произход и прародина, както и стремежа към изначалната човешка нужда от обединение. За тях символ на това обединение са петте сливащи се реки от българската прародина, които само сбрани в едно неразлично единство, създават онази „тиха бяла река“ на живота, която дава не само името, но и силата на хора, държавността на народи и вечността на творението. Река митична, но и реална, която в края на своя път стига Морето и става отново част от Световния океан.

Това всеобщо единство, проповядвано някога от нашите предци, е отразено и в онзи известен наш надпис „Съединението прави силата“, който някои припознават като символ на българската държавност, мнозина са забравили, но всички трябва да си го припомним отново.



БИБЛИОТЕКА



„ЩЕ СЕ СРЕЩНЕМ НА ВЪРХА“

Много хора си мечтаят да могат да четат мислите на другите. Вярваме, че тогава ще знаем какво им се върти в главите, те няма да могат да ни излъжат и животът ни ще стане по-хубав. Друго, което ни се иска понякога, е да можем и да управляваме мислите на хората. Това също е свързано с желанието ни да бъдем щастливи, защото тогава ще живеем в съгласие с другите и няма да се разочароваме, че мислят различно от нас. Може и да има начин да сбъднем тези две мечти, но ще е много, много трудно и засега не е известен метод, който да ни научи на това. Какво да правим тогава? Завинаги ли ще останем нещастни?

Всъщност има решение на този проблем и той е да се научим да контролираме собствените си мисли. Тогава щастието и успехът в живота са ни гарантирани. Какво означава да контролираме собствените си мисли и кой може да ни научи на това?

Зиг Зиглър е един от най-успешните търговци в света. Знаем, че търговията е въпрос на съгласие между хората и за да можем да го постигнем, е необходимо да владеем собствените си мисли, да разберем как функционира светът и да се научим да го прилагаме. Книгата „Ще се срещнем на върха“ е сред най-добрите учебници как можем да постигнем контрол над собствените си мисли и да заживеем щастливо. Сто от 100 от прочелите я са споделили, че е променила живота им. Вече знаете тайната на контрола върху мислите и знаете как може да бъдете щастливи, като единственото нещо, което трябва да направите, е да намерите тази книга и да започнете да я четете. Отново може да се снабдите с нея от сайта на „Тогедър Академия“ или да я поръчате на консултант на „Тогедър“.

ПОСАДИ ДЪРВО И ОСТАНИ ВЪВ ВЕЧНОСТТА



На 19.10.2022 г. в 10 часа сутринта пристигна бус пред паркинга на Исторически парк. В него бяха децата и техните учителки от Центъра за деца и младежи с увреждания „Свети Йоан Златоуст“, гр. Варна.

Поводът за тяхното посещение бе 30-годишнината на центъра. На своя празник те избраха да се включат в кампанията на Исторически парк (ИП) „Засади дърво, останни във вечността“, като посадят свое дръвче. Озеленителният екип им помогна правилно да го засадят и ги увери, че за него ще бъдат положени необходимите грижи,

които ще предприемат още в първите дни след засаждането му. Сега те могат да идват и да следят развитието на дръвчето си и съвсем скоро да се радват на табелка с лично послание.

Празникът им мина ползотворно и вдъхването на живот на едно дръвче ги дари с удовлетворението, което могат да изпитат само създателите.

За нас е чест да бъдем част от техния празник и съзидателни преживявания.

ЗА ДА НИ ИМА

Можете да подкрепите свободното независимо издание „Красиво Ветрино“ тук:

BG41BPBI81701075963101

BIC: BPBIBGSF

Пощенска банка Юробанк България АД, Издател: „Блаженство“ ЕООД

БЛАГОДАРИМ ВИ!



Ако сте станали свидетел или знаете със сигурност за злоупотреба или корупция, обадете се на тел. 0889222885

ВАШАТА АНОНИМНОСТ Е АБСОЛЮТНО ГАРАНТИРАНА



Изкупуваме земеделски земи и къщи в района на община Ветрино. Даваме най-добрите цени на пазара. Телефон за връзка - 0877230884